

Sygn. akt II Cz 594/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 24 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S. S.O. Henryk Haak

Sędziowie: S.S.O. Wojciech Vogt

S.S.O. Marian Raszewski- spr.

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko K. B.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda

na postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt I C 1033/16

postanawia:

I. zmienić postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 14 czerwca 2016 r. wydanego w sprawie sygn. akt I C 1033/16 w ten sposób, że nadać mu następujące brzmienie:

„2. zasądzić od pozwanej K. B. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w K. kwotę 407 zł (czterysta siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.”,

II. zasądzić od pozwanej K. B. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę

150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Wojciech Vogt SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski

Sygn. akt II Cz 594/16

UZASADNIENIE

W postanowieniu zawartym w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 14 czerwca 2016 r. rozstrzygnięto o kosztach postępowania w ten sposób, że na rzecz powoda zasądzono od pozwanej kwotę 317 zł.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż podstawą rozstrzygnięcia jest art. 102 k.p.c. dopuszczający rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w oparciu o zasadę słuszności. Sąd Rejonowy wyeksponował, że niniejsza sprawa trafiła z trybu nakazowego do trybu zwykłego na skutek błędu pełnomocnika podczas konstruowania treści pozwu.

Z tej przyczyny Sąd Rejonowy przyjął, iż nie ma podstaw do przyznania stronie powodowej należności z tytułu wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika ponad 75 % stawki przewidzianej dla postępowania nakazowego.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożyła strona powodowa domagając się jego zmiany przez zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego kwoty 407 zł i przyznania kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. a także § 2 pkt 1 oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W uzasadnieniu wskazano, że nie ma żadnych podstaw prawnych dla przyznania wynagrodzenia w wysokości poniżej stawek minimalnych określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Skarżący podniósł również, iż w niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., który z uwagi na jego wyjątkowy charakter nie powinien być interpretowany rozszerzająco.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując zarzuty zażalenia oraz argumenty przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia jako nie budzący wątpliwości podzielić należy pogląd, iż stosownie do brzmienia § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804) w tym akcie prawnym określono minimalne stawki opłat za czynności radców prawnych.

Już z tej przyczyny nie sposób podzielić stanowiska Sądu Rejonowego, iż obniżenie stawki wynagrodzenia poniżej stawek minimalnych jest swoistą sankcją za „błąd pełnomocnika podczas konstruowania treści pozwu” i wynikającą z niego konsekwencją, którą zdaniem Sądu I Instancji była konieczność skierowania sprawy do trybu zwykłego. Podkreślenia wymaga, iż ocena nakładu pracy pełnomocnika, charakteru sprawy oraz wkładu pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy może być uwzględniony przez Sąd jedynie w sytuacji gdy pełnomocnik domaga się przyznania stawki wynagrodzenia w wysokości przekraczającej minimalne wartości określone we wspomnianym rozporządzeniu. Okoliczność ta wynika wprost z przepisu zawierającego delegację ustawową do wydania przedmiotowego aktu wykonawczego zawartą w art. 22⁵ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 233). Tym samym wskazania wymaga, że unormowane rozporządzeniem stawki minimalne stanowią podstawę zasądzania przez sąd zwrotu kosztów zastępstwa prawnego a Sąd Rejonowy nie posiadał uprawnienia do zasądzenia na rzecz powoda kwoty niższej niż kwota wynikająca z tych przepisów (por. post. SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CZ 34/10, publ. Lex).

Podzielić przy tym należy stanowisko skarżącego, iż w niniejszej sprawie nie miał zastosowania § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych, skoro sprawa przekazana została z trybu nakazowego do trybu zwykłego, stąd przepis ten nie mógł stanowić podstawy obniżenia należnego pełnomocnikowi wynagrodzenia.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie I. sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

SSO Wojciech Vogt SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski